

Pravděpodobně mi nestačilo pořídit si díky tomu neřízenému pádu ☐ tu pokoncertní úpravičku.

Asi proto mě v pátek dopoledne začalo tak nějak bolet v krku. Cestou z práce jsem se prosíravě stavila v lékárně a k mému oblíbenému Septofortu jsem na radu kamarádky Peti zakoupila vincentku v pastilkách, která se jí osvědčila. A udělala jsem dobře, protože už když jsme dojeli na chalupu, byla jsem Ká.Ó. V krku pekličko a tělo jak z vaty. Niiic moc. Stihla jsem jen vybalit, nakrájet půl tašky meruňek na marmeládičku do hrnce a dát to vařit stejně jako polívku. Venčení ohařísek obstaral Brtník, stejně jako večeri. Já padla do postele.

Přesněji řečeno na gauč. A..... to byl problém ☐ ☐ Hlavně večer, protože ohaříci, ti psi lovečtí a myslivečtí..... neměli kde hlavu složit!! ☐ Ooo týý můj psíí booooože! Místo jejich deky bylo na gauči prostěradlo, peřiny a moje maličkost. Taková nepravost ☐ ☐ . Ani jeden, ani druhý se s tím nemohli smířit a pořád dokola zkoušeli, ešivá by to nějak nešlo. Nu jenže nešlo. Takže kdykoliv se tam objevila nějaká ta nenápadná pacička, případně hlavička se smutně na gauč položila a následovala série přesvědčivě týranejch gezichtů, ozvalo se jen moje ne-e. Pravda, neznělo to úplně přesvědčivě, protože jsem nebyla schopná ani pořádně polknout, ale vystačila jsem si s tím. Nebo... aspoň jsem si to myslela teda. Kupodivu nejúpornější byl Rumíček, kterej se furt vracel jak bumerang a snažil se ke mně nasáčekovat. Jenže mně bylo tak blbě, že poslední na co jsem měla náladu bylo mačkat se s nima na tom pidi prostoru. Kdybych tam vzala jednoho, musela bych tam vzít i druhýho a tím pádem by pro mě nebylo v podstatě místo. Takže smůla. Nic nebude. S Tali se dalo domluvit snáz. Aspoň jsem se to domnívala.

Jak se pletu, se ukázalo uprostřed noci. Taliprtce pravděpodobně přišlo, že na tý matraci spí už dostatečně dlouho a bylo by na čase s tím skoncovat a přesunout se tam, kam patří. Na gauč. První pokusy byly ještě takový nesmělý. Přišla se třeba podívat, strčila mi hlavu na gezicht, aby na sebe upozornila. Stále ještě jsem si vystačila se svým nevýrazným uhmne-e.

Jenže to si mě zatím jen tak volochtávala. Nakolik mám sílu bránit svoje pozice. Netrvalo to dlouho a přitlačila na pilu. A k čumesu přidala sem tam jednu či druhou nohu, že by jako aspoň prstíček si vohřála. V tom tropickým vedru. Pak to vzala útokem a rovnou se do těch peřin prodrala. Moje teď už značně tichý protesty - protože hlas se dal na zbabělý ústup - neměly pochopitelně valnýho účinku. Vzepjala jsem se k zoufalý obraně a z tý postele ji z

posledních sil vyrazila.

A poslala ji na místo.

A usnula.

A to byla ta chyba □

Ta kunhůta ji využila na sto procent. Zrovinka, když se mi podařilo nejlíp usnout zavalila mě lavina. Už dávno říkal Brtník, že jsme tu hroudu fleků měli křekřtít na Avalanche. Což je v angličtině i francouzštině právě lavina. A je to dost výstižný do všech směrů. Protože kudy se ona pohybuje, tam se zpravidla taky pohybuje zkáza a zmar. Teď ten název naplnila v tom pravém slova smyslu. Zavalila mě. Zvolila úplně novou taktiku. Nesnažila se do postele dostat, ale prostě mě i s tou postelí zavalila. A v ten moment zvláčněla a zhadrovatěla, stala se kusem bezvládný hmoty. Hmoty těžký jako kámen. A zároveň chytře zvolila pasivní resistenci.

Už takhle jsem měla pocit, že umřu. V tenhle moment se zdálo, že to i reálně naplním. Nemohla jsem dýchat a nemohla jsem se ale ani bránit. Na to jsem neměla dostatek sil. Ani fyzických ani duševních. A taky jsem neměla patřičnej hlasovej fond, o který bych se mohla opřít. A ona to moc dobře věděla. Když jste v lavině, někde u povrchu a máte třeba štěstí, tak ..... tak třeba máte možnost si aspoň jedním prstíčkem začít vyhrabávat svou cestu k záchraně. Zkuste si ale vyhrabat prstem cestičku k záchraně, když vás zavalí velkej čokl a vy jste na hranicích svých možnosti. To nejdeeeeeeeee. Nejde udělat vůbec nic. Jen tiše protestovat.

Naštěstí mé ztichlé volání □ zaznamenal Brtník, jenž rozhodně hlasovou nedostatečností netrpěl a velmi hlasitě dal milý Lavině návod, co by tak asi měla dělat. Se znechuceným funěním, se nechala z postele vysoukat a šla se uložit na matraci. Vzhledem k tomu, že je nám známo, že Tali je sice netrpělivá, pokud jde o to, co po ní chcete vy, ale dostatečně trpělivá v tom, co chce ona, byla vyhoštěna za Rumíčkem, který spinkal v křesle. A dveře pro jistotu už zavřeny. Tím pádem jsem mohla spát spánkem spravedlivých až do rána bílýho.

Kdy jsem statečně pokračovala v boji s chorobou. V neděli jsem nadšeně vstala jak Fénix z

popela a bylo mi kupodivu už skorem dobře, takže jsem mohla dodělat tu marmeládičku a sem tam jít s ohařiskama blbnout na louku a taky trochu cvičit, aby nám madáme nezakrněla. Rumíček si běhal překážky a tunel, s Tali jsem se zaměřila na společnou chůzi a přivolání. První dvě byly na jedničku s hvězdičkou, pak do toho hodila vidle. Šla tedy domů, za plot a my si tam zůstali s Rumíčkem. Kdo nehraje s námi..... ten nehraje vůbec. Ani poté to nebyla žádná sláva, ale nakonec to stříhla tak hezky, že jsem jásala jak na prvního máje. Poslední pokus jsem už nestihla. To se přivolala rovnou sama. Šíííkovná byla. Domů jsem dojela s dojmem, že jsem cajk a nemám žádný problém, takže taky šíííkovná ☐ .

V noci jsem ovšem zjistila, že cajk rozhodně nejsem a problém mám dost velkej. Takže ráno jsem pokorně secvakla paty a mazala k lékařský vědě. A..... tím pádem nemám proleženej jen víkend, ale v tý posteli se válím ještě teď.